

Mioljub Denić – Bole

Mioljub Bole Denić bio je jedan od prvih igrača i osnivača, a kasnije i trener, KK „Metalac“ (danas OKK Beograd), odmah posle rata 1945. godine. U Metalcu je igrao i bio trener do 1951. godine, kada posle ženidbe prelazi u Čačak, gde su mu već živeli roditelji, i u KK „Borac“, koji je osnovan 1945. godine. U Čačku je živeo i radio do kraja svog života 2014. godine.

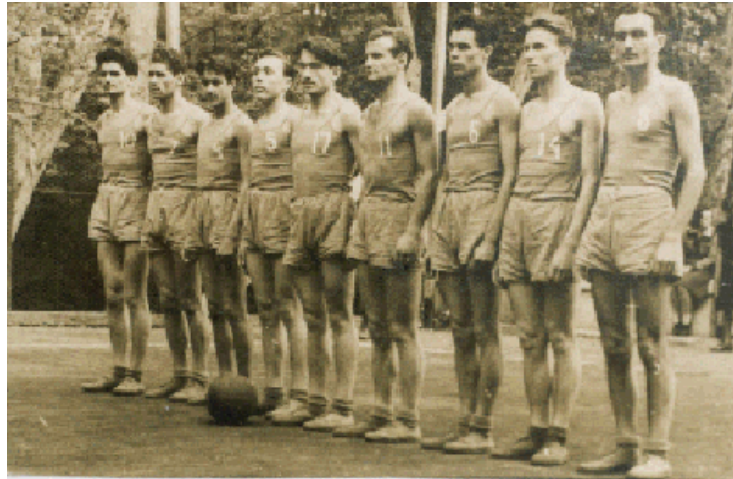

НЕДЕЉА 12 АПРИЛ 1942 НАЈБОЉА ЕКИПА КОШАРКЕ
У СРБИЈИ. СК 1913 (СК ЈУГОСЛАВИЈА) сл. на л.
СТЕФАНОВИЋ, АКСЕНТИЈЕВИЋ, НЕНАДОВИЋ, НЕФЕРОВИЋ, ДИМИЋ
РОНАЦ, ДЕНИЋ, ВУЈИЋИЋ, ОСТОЈИЋ И МАЂЕРУЖ

Sa kosarkom je počeo da se bavi pred sam Drugi svetski rat, da bi kao jedan od najmlađih i najtalentovanijih igrao i tokom celog rata, u klubu „SK 1913“, u Košarkaškoj ligi Beograda. To je bila sekcija velikog Sportskog društva Jugoslavija, koja je morala, po naredbi nemačkih vlasti, da nosi novi naziv u novim vremenima. Zajedno sa njim, u ostalim klubovima, nastupali su i svi drugi budući pioniri ovog sporta kod nas: Bora Stanković, Aleksandar Nikolić, Mija Stefanović ...

Početak njegovog bavljenja sportom bio je fudbalski, u juniorima BSK-a. Na jednom treningu sa prvotimcima zadobio je tesku povredu od strane tadašnjeg državnog reprezentativca Ive Stevovića. To je bila toliko teška trauma za Miodjuba da su mu roditelji zabranili dalje bavljenje fudbalom. Zato, pomalo i slučajno, nastavlja svoju sportsku karijeru u kosarci.

Metalac 1948 godina

Igrajući i trenirajući Metalac (od 1946 do 1948 igrač i trener), postizao je lepe rezultate: godine 1946 bili su 6. u prvenstvu, 1947 Metalac završava 3 u Srbiji, 1948 završava 2 u Srbiji i 6 u Jugoslaviji, a 1949 i 1950. – 5. i 4. na završetku takmičenja Jugoslovenske lige. Iako se od 1944. godine, kada je upisao Medicinski fakultet, spremao za poziv lekara, spremao se i za košarkaškog učitelja.

Dokaz njegovog talenta i vrednosti, tokom posleratnog igranja u Metalcu, bio je i poziv za reprezentaciju 1947. godine, pred Evropsko prvenstvo u Čehoslovačkoj. Po njegovim rečima, bio je siguran da će nastupati u prvoj dvanaestorci. Međutim, poslednjeg dana pred polazak, saopšteno mu je da će ići Srđan Kalember, tek kasnije zvezda naše kosarke. Skroman i tih celog života, to je uvek držao za jednu od najvećih nepravdi koja mu je naneta u sportu.

Od 1951 godine je bio i igrač i trener Borca iz Cacka do 1956 da bi narednih 5 godina do 1960 bio samo trener Borca iz Cacka. Može se slobodno reći da je jedan od rodonacelnika kosarke u Cacku.

Borac je uveo u Prvu saveznu ligu odmah po dolasku, 1952. godine, pa ponovo 1954. Ironijom sudbine, prva prvoligaška utakmica Borca, bila je u Čačku pomenute 1952. protiv njegovog bivšeg kluba Metalca, koji je u međuvremenu promenio ime u BSK. Rezultat je bio nerešen, 25:25, tada je nerešen rezultat bio deo pravila. Denić je na tom meču imao i poslednji napad i šut za pobjedu, ali je promašio. Inače, bio je i najbolji strelac Borca na toj utakmici 8 koševa. Ekipu BSK (OKK Beograda) je trenirao Aleksandar Nikolić a najbolji strelac BSK na toj utakmici je bio Ljubomir Lucić sa 13 poena.

Poslednjih godina treniranja Borca afirmisao je novu generaciju koju su predvodili Koprivica i Radmilo Mišević, koja će za 5 godina uvesti Borac u Prvu saveznu ligu, gde će igrati i u svim nastupajućim decenijama. Radmila Miševića je on otkrio i uveo ga je u prvi tim davne 1958. godine, sa 15 godina.

Kada je 1960. godine rešio da prestane da se bavi trenerskim pozivom i košarkom, bio je nagrađen od strane Košarkaškog saveza Jugoslavije, za sve zasluge u ovom sportu, plaćenim odlaskom na Olimpijske igre u Rimu. Nakon dobijanja pomenutog putovanja u Rim, u gradu Čačku, kome je toliko dao, stopirana je viza za put u susednu zemlju. Takva su tada vremena bila.

Pocetak utakmice Radicki Zrenjanin- Metalac Beograd 1946

Medicinske studije upisao je 1944. godine dok je rat još trajao, zajedno sa Aleksandrom Nikolićem i bio svo vreme u istoj grupi na fakultetu sa njim. Jednog dana, pričao je da su bili na vežbama iz hemije, kada mu je, kasnije proslavljeni trener, rekao u jednom trenutku: „Deno, (tako ga je zvao), nije ovo za mene.“ Napustio je bukvalno posle tog časa medicinsko studiranje za sva vremena, a košarka je možda od tog momenta i dobila velikog trenera.

U životu se bavio internom medicinom i kardiologijom i uz to bio i prvi specijalista medicine rada u Čačku. Bio je veliki intelektualac, govorio je nekoliko svetskih jezika, bio je vrstan violinista i veliki poznavalac opera i klasične muzike. Bio je i lični prijatelj sa Žoržom Biselom i sa američkim trenerom Korijem, koji je tada držao seminare u Beogradu, za naše trenere.

Posle mnogo vremena, 2009. godine, pri jednoj privatno-rođачkoj poseti u Čačku, Bora Stanković mu je kao starom dobrom drugu i prijatelju, „saborcu i ratnom veteranu“, poklonio zlatnu loptu koju je on prethodno dobio na FIBA kupu na dar, sa obrazloženjem da poslednji trofej koji je dobio u životu, od srca prosleđuje velikom Bolu Deniću. Tom susretu je igrom slučaja prisustvovao i doktor Zoran Antonovic. Taj trofej je posle njegove smrti dat Borcu iz Cacka, gde se i danas nalazi.

